

HỒI 21

GẶP NHAU MÀ CHẴNG BIẾT

H

oàng Thượng Chí nghiêm trang nói:

- Sư phụ hãy để tâm phòng bị, ơn sâu nghĩa nặng đệ tử phân biệt rất rõ ràng.

Ma Trung Chi Ma gật đầu tỏ vẻ bằng lòng:

- Được rồi, ta sẽ chờ đợi tin mừng của người, và nên nhớ trong vòng mười ngày người hãy trở về, ta còn nhiều việc nói với người. Người hãy ghi nhớ đừng sai kỳ hạn, nếu người để qua mười ngày, ta e người không còn cách nào gặp ta được nữa.

Hoàng Thượng Chí cảm động rơi lệ! Chàng biết rõ ý sư phụ cố truyền dạy cho mình toàn bộ nội lực chân người và Đông Kim Chỉ để đủ sức đến Quỷ Bảo, mà chống cự với Huyết sọ. Trong vòng mười ngày Ma Trung Chi Ma ngồi nhà chờ đợi tin mừng, bất giác chàng cất tiếng nói vô cùng cảm động:

- Sư phụ, đệ tử không để cho sư phụ thất vọng đâu!

Ma Trung Chi Ma dặn dò thêm:

- Sau khi người điều động nội lực xong hãy ra khỏi nơi đây và nhớ tìm hòn đá to lấp kín cửa động lại! Nhớ nhé!

Hoàng Thượng Chí còn dự dự không nỡ rời bước và nói:

- Sư phụ có cần thực phẩm để ăn không? Hiện giờ sư phụ đã...

Chàng bất nhẫn chẳng dám nói hết lời.

Ma Trung Chi Ma như hiểu ý tên đệ tử mới, mỉm cười ngắt lời:

- Đồ đệ, chẳng nên quan tâm! Có lẽ người thấy công lực ta đã mất, không thể đi tìm được thực phẩm để ăn uống chăng? Việc này người không nên chú ý, ta đã để dành thực phẩm đủ dùng trong mười ngày. Người hãy yên lòng mà ra đi, và nên nhớ những điều ta dặn bảo.

Hoàng Thượng Chí trang nghiêm đáp:

- Đệ tử chẳng dám quên lời chỉ dạy, trong vòng mười ngày đệ tử đem lại tin mừng.

Nói xong chàng cúi đầu lạy tạ ra khỏi động.

Nhớ lời căn dặn của sư phụ chàng đi tìm phiến đá lấp kín cửa động rồi cất bước lên đường. Chàng ra đi mang theo hai trách nhiệm nặng nề, một là lo tròn sứ mạng của thầy giao phó, hai là đi tìm người em trai kết nghĩa Đông Phương Huệ, chàng ước mong chóng đến Quỉ Bảo.

Hoàng Thượng Chí đã được Linh Qui Thượng Nhân truyền cho một trăm năm công lực và hiện tại được Ma Trung Chi Ma truyền cho toàn bộ chân người, cơ thể chàng lúc bấy giờ, như một nhà tu khổ luyện, trên hai trăm năm công quả. Chàng gặp được cái duyên kỳ ngộ quý nhất và hiếm có trên cõi đời.

Thân pháp Phù Quang Di Ảnh Hoàng Thượng Chí đem ra sử dụng, với nội lực ngày nay đã vượt hẳn lúc trước, mặc dầu chàng chỉ sử dụng có một phần thành lực, mà nghe như lướt gió cười rồng, thoăn thoắt bay trên ngọn cỏ. Nếu kẻ nào xa lạ thì sẽ cho là thân pháp khinh công này của bậc thượng thừa tiền bối, mau như điện xẹt, chớp lờ trong những cơn mưa bão.

Mười ngày! Nội trong mười ngày phải hoàn thành sứ mạng. Ma Trung Chi Ma chỉ sống trong mười ngày nữa mà thôi! Chàng đi thoăn thoắt qua khỏi khu rừng, núi và rẽ ra đường cái lớn...

Một con sông lớn nằm chắn ngang trên đại lộ, muốn qua bờ thì phải ngồi thuyền, nhưng tâm tư của Hoàng Thượng Chí muốn mau chóng, chỉ trong một ngày là phải đến ngay ngôi Quỉ Bảo. Nhưng rồi chàng cũng phải lên thuyền qua sông! Ngồi trên thuyền chàng mãi mê suy nghĩ...

... Ma Trung Chi Ma vì hơn thua một lời nói, mà cuộc đời chịu giam hãm dưới động đá âm u, tuy luyện thân công đã thành tựu nhưng bị tẩu hỏa nhập ma, tàn tật suốt đời.

Nếu trong vòng mười ngày chàng chẳng trở về đây được, thì sư phụ chàng sẽ không thứ tội! Sư phụ chàng đã hy vọng và ký thác cho chàng điều tâm nguyện. Nếu chàng không thắng được chủ nhân Quỉ Bảo, chắc là sư phụ chàng sẽ ôm mối hận xuống tuyền đài, uất hận không nguôi. Trong khoảnh khắc thuyền đã ghé bờ, Hoàng Thượng Chí nhảy lên bờ nhắm đại lộ đi thẳng tới.

Nói về võ công của chủ nhân Quỉ Bảo mọi người đều nhìn nhận môn pháp Kim Cang Thần Công là môn võ cao diệu nhất trần đời. Có thể nào môn pháp Đông Kim Chỉ của Hoàng Thượng Chí phá nổi?

Tuy nhiên, Hoàng Thượng Chí hy vọng một phần nào, là đứng ra thay mặt sư phụ Ma Trung Chi Ma đi tìm gặp mặt Huyết Sọ chủ nhân Quỉ Bảo trước là nhận diện, sau là

sẵn dịp trả thù. Dù cho công lực của Huyết Sọ có cao siêu đến đâu, cũng phải khó khăn chống trả với một người thí thân liều mạng.

Chàng đang cất bước đều đều trên quan lộ, mà trong tâm tư xáo trộn không ngớt.

Bấy giờ, trước mặt Hoàng Thượng Chí có hai bóng người mặc áo lụa xanh, băng ngang qua đường, và quẹo vào một lối hẹp dẫn tiến vào rừng, hình như họ đang cắp một vật gì giống như một cô gái.

Hoàng Thượng Chí thấy rõ hai người, trong lòng nảy ra một ý nghĩ muốn đuổi theo để hỏi thăm. Nghĩ ngợi xong, chàng chuyển mình băng vào con đường mòn, đuổi theo hai người lạ.

Khi vừa vào đến ven rừng, Hoàng Thượng Chí nghe rõ một giọng khàn khàn của một người lưỡng tuổi nói:

- Bỏ nó xuống, và cởi quần áo nó ra mau.

Lại nghe tiếng đáp rất nhỏ qua hơi thở:

- Sư phụ! Nó là con gái...

Người lớn tuổi nói:

- Ủ! Thì con gái chớ sao?

Người đệ tử im lặng trong giây phút đoạn nói:

- Đệ tử xin sư phụ thưởng công đệ tử...

Hoàng Thượng Chí nghe hai người nói rất lạ, vội vã đuổi theo đến gần bên, và núp sau một bụi cây rậm rạp quan sát. Vì nơi đây hơi xa và khuất tầm mắt, nên Hoàng Thượng Chí không thấy rõ hai người đang làm gì, chàng chỉ nghe lão cười hăng hắc nói oang oang:

- Đồ đệ! Người xem nó đẹp lắm chứ!

Người đệ tử nói:

- Thật là... thật là...

Ông lão nói như quát:

- Không thật là gì cả! Hãy mau cởi quần áo nó ra, và để thầy của người hút nguyên âm của nó, mau lên...

Hoàng Thượng Chí nghe qua, máu hận trào dâng khắp cơ thể. Bọn người này đáng giết thật! Giữa ban ngày ban mặt, mà dám giở trò đồi phong bại tục làm tổn thương luân

lý của nước nhà! Chàng muốn nhảy ra đập mỗi đứa một chưởng cho tan xương xác thịt lại nghe tên đệ tử nói tiếp:

- Sư phụ, chuyện gì đệ tử cũng nghe theo thầy, mười lần không sai một. Nhưng chuyện này...

Ông lão quát âm ỉ, ngắt lời người đệ tử và nói:

- Đừng nói ngắn nói dài gì cả! Người không biết căn cốt của giai nhân! Không có gì bằng tinh cô gái đồng trinh! Người tưởng trong giới giang hồ dễ kiếm người đồng trinh xử nữ lắm sao? Người có bằng lòng cởi quần áo nó ra không hay để lão gia phải ra tay...

Tên đệ tử giọng run run nói:

- Sư phụ đòi hút nguyên âm của nó, thì cần gì phải bảo đệ tử cởi áo quần! Sư phụ đã muốn thì...

Lão già hét to:

- Hay cho đồ đệ! Người muốn chết hay sao mà dám hỗn xược với ta? Nếu người nói thêm một lời nữa, thì chó trách ta độc ác...

Hoàng Thượng Chí nghiêng răng trèo treo, nhảy ra ngoài. Đồng thời bên ngoài tiếng xé áo quần sột soạt nổi lên. Hai người thấy có kẻ lạ mặt xuất hiện kêu lên một tiếng kinh ngạc.

Hoàng Thượng Chí quét đôi mắt sáng rực, nhìn rõ trước mặt chàng, một ông lão mặt mày hung ác khoác áo bào xanh và một người dũng sĩ thiếu niên, mặc áo ngắn màu lam, mặt mày gã này lộ đầy vẻ điêu ngoa xảo quyệt. Trên mặt đất một cô gái nằm sòng sượt, áo quần bị lột mất, lộ ra một thân hình vệ nữ, trong như ngọc, trắng như ngà!

Hoàng Thượng Chí nổi giận, đôi mắt lóe ra những tia lửa nhìn vào hai thầy trò tên ác đạo.

Lão già cười lên một chuỗi cười kinh khiếp nói:

- Tiểu tặc, người đi tìm cái chết đấy ư?

Gã thiếu niên dũng sĩ nhảy ra, muốn động thủ...

Hoàng Thượng Chí cất giọng lạnh lùng, như tiếng nói của Ma quái:

- Tốt lắm đấy! Hai người dám giở trò tồi bại, giữa ban ngày, làm thương luân hại lý. Hôm nay gặp Bệnh Thần, thì đúng là Diêm Vương giữ sổ hai người rồi!

Lão già hét to:

- Tiểu tặc, người tên gì?

- Bệnh Thần!

Lão già cười quái gở nói to:

- Bệnh Thần! Hà hà! Người sẽ biến thành Tử Thần, ha ha, đồ đệ đầu, hãy ra tay.

Thiếu niên dũng sĩ đưa ra một chưởng, Hoàng Thượng Chí chẳng đợi chưởng phong đánh tới, vung tay đẩy một chưởng cực mạnh, trúng vào người Thiếu niên dũng sĩ làm cho thân thể gã lăn long lóc bảy, tám trượng.

Lão già mặc áo bào xanh biến sắc, nhìn thấy đối phương mặt mày bệnh hoạn tự xưng là Bệnh Thần, mà thân pháp vừa rồi, thực là một tay võ công cái thế. Nhưng sao bấy lâu nay lão không nghe đến tiếng tăm gã thiếu niên này? Lão kinh ngạc vô cùng.

Tên thiếu niên dũng sĩ bị chưởng phong đánh bật ra sau, làm cho gã vô cùng tức giận. Gã lồm cồm ngồi dậy đưa ra hai thế võ kỳ lạ, miệng gã hét to một tiếng, tay hữu đưa ra một trảo, tay tả đưa ra một chưởng, chiêu số thật kỳ quái, trông khác xa nền võ học Trung Hoa.

Hoàng Thượng Chí lại nghĩ:

- Tại sao ta không đưa ra thế Đông Kim Chỉ để thí nghiệm?

Suy nghĩ xong, chàng đẩy ra song chưởng, chưởng phong kêu ù ù như núi lở, đá băng, gã Thiếu niên dũng sĩ chỉ kịp rú lên một tiếng thê thảm, văng ra xa và gãy đành đập như con vật, máu miệng phun lên có vôi, và trước bụng bị xoi một lỗ to bằng miệng chén.

Tiếp theo đấy là tiếng răng rắc nổi lên cành cây, hoa lá đua nhau đổ đầy trên mặt đất. Cây đại thọ này vì đứng sau lưng gã Thiếu niên dũng sĩ, nên bị dư lực của chưởng phong tàn phá.

Hoàng Thượng Chí đã sử dụng Đông Kim Chỉ, chưởng phong bắn ra, xuyên qua thi thể đối phương, sức mạnh còn có thể, tàn phá cả những cây cối xung quanh, đổ ngã trên ba trượng, chính chàng cũng không thể ngờ môn pháp này lợi hại như vậy.

Lão già mặc áo bào xanh, hồn phi phách tán, lão không ngờ một trang Thiếu niên có một môn pháp dị thường như vậy. Theo chưởng pháp này cũng chưa từng nghe nói đến bao giờ. Trong các phái võ hiện thịnh hành, môn pháp này tựa hồ như chỉ phong lăng điểm huyết, nhưng chỉ phong để dùng điểm huyết chứ đâu có tàn phá khốc liệt như vậy được. Những chuyện xảy ra trước mắt làm cho lão chùn bước lo ngại. Lão lùi ra sau vài bước đoạn lên tiếng hỏi:

- Bệnh Thần! Người có biết lão phu là ai không, mà vô lễ đến thế?

Hoàng Thượng Chí mỉm cười hỏi:

- Các hạ hãy nói thử xem?

Lão già mặc áo bào xanh nói:

- Thiên Nam Đế Quân tùy viên ở cung cấm, ta là Thanh Y Thị Vệ Tất Lê.

Hoàng Thượng Chí lấy làm lạ, vì chàng chưa nghe ai nói đến tên Thiên Nam Đế Quân là nhân vật nào, nhưng chàng độ chừng là. Thiên Nam dám xưng hiệu là Đế Quân chắc là Lão đã cai trị một vùng nào đó, nên nheo mắt hỏi:

- Thiên Nam Đế Quân là người gì?

Lão già Thanh Y Thị Vệ Tất Lê cười đắc ý nói to:

- Người dám cả gan cản trở việc làm của Thị Vệ, lại đánh chết người, tức nhiên là người cố ý gây cừ địch với Thiên Nam Môn Phái!

Hoàng Thượng Chí đôi mắt không rời cô gái đang nằm lổa lồ trên mặt đất. Chàng thấy máu huyết căng thẳng, cả tiếng hét to:

- Đồ cầu bối! Người phải chết!

Nguyên cô gái này là ân nhân của Hoàng Thượng Chí tên Ngô Tiểu My.

Lão Thanh Y Thị Vệ Tất Lê lui thêm một bước, điềm nhiên nói:

- Bệnh Thần! Người dám gây thù chuốc oán với Thiên Nam Đế Quân à?

Hoàng Thượng Chí nói:

- Người phải chết trước!

Vừa nói xong, Hoàng Thượng Chí đưa ra ba chiêu một lượt công đối phương.

Thanh Y Thị Vệ Tất Lê, võ công thuộc vào hàng cao thủ, nhưng phải lão đảo trước ba chiêu của Hoàng Thượng Chí. Chàng thấy ba chiêu chưa hạ nổi đối phương, nên cố tận dụng hết sức mình, đưa ra một chiêu, như sơn băng địa chấn đánh tới tấp Thanh Y Thị Vệ Tất Lê hồn vía rụng rời, không dám đưa tay chống đỡ, mà nhảy lùi ra năm sáu trượng, kêu to:

- Các hạ, hãy dừng tay?

Hoàng Thượng Chí nói như hét:

- Người muốn nói gì nữa?

Thanh Y Thị Vệ Tất Lê nói:

- Người là chi của Ma Trung Chi Ma?

Hoàng Thượng Chí hết sức kinh ngạc, không rõ lão này tại sao biết như thế, và lão là ai mà đoán được chiêu số này của Ma Trung Chi Ma? Ma Trung Chi Ma đã ẩn thân dưới động bốn mươi năm, làm sao lão biết được? Chàng nói nhanh:

- Việc này người không cần phải hỏi?

Thanh Y Thị Vệ Tất Lê cười hô hố hỏi:

- Vậy ai đã dạy cho người?

Hoàng Thượng Chí nổi cáu nói:

- Người chẳng nên hỏi làm gì!

Thanh Y Thị Vệ Tất Lê cười ngất nói:

- Ma Trung Chi Ma còn sống! Hắn ở đâu?

Hoàng Thượng Chí quát lên:

- Chuyện này không quan hệ đến người.

Thanh Y Thị Vệ Tất Lê mặt mày xám ngắt, toan co giò chạy. Hoàng Thượng Chí không chịu tha đuổi theo quát lớn:

- Người hãy để mạng sống lại đây...

Lời nói vừa dứt, thì song chỉ đưa ra ào ào đánh tới đối phương.

Một tiếng kêu thê thảm nổi lên, thân hình của Thanh Y Thị Vệ Tất Lê bay như quả bóng, văng ra sáu trượng nằm oằn oại trên mặt đất, huyết phun lên có vòi trông rất thảm thương.

Lão cố gắng nói lên tiếng Ma Trung Chi Ma rồi tắt thở.

Hoàng Thượng Chí đến ngay chỗ Ngô Tiểu My đang nằm toan lấy áo quần mặc cho nàng, bỗng nghe có tiếng từ xa vọng đến. Chàng độ chừng là một tay cao thủ võ lâm đã đến bên mình, chàng chẳng quay đầu lại mà nói rất lạnh lùng:

- Lại một người cao thủ? Các hạ từ đâu đến?

Người này đã đứng cách chàng, chẳng xa đáp:

- Ha ha! Thật là con quỷ độc! Ma Trung Chi Ma truyền võ nghệ cho người?

Hoàng Thượng Chí nghe tiếng nói, từ từ quay người lại, thấy hai ông lão mặc áo vàng đứng cách mình chừng năm trượng. Chàng nghĩ thầm:

- Phải rồi, lúc sắp chết tên Thanh Y Thị Vệ kêu rống để dẫn người của nó đến đây.

Trong lúc chàng quay người nhìn đối phương thì đối phương cũng nhìn chàng chăm chú. Hai lão áo vàng không ngờ người mà Ma Trung Chi Ma dạy võ, lại là kẻ thiếu niên bệnh hoạn, với hoàn cảnh thực tại cả hai không tin Hoàng Thượng Chí là kẻ chủ động trong việc này, vì phải là một tay tuyệt đỉnh cao thủ mới có thể giết nổi tên Thanh Y Thị Vệ của Thiên Nam Đế Quân.

Hoàng Thượng Chí quét đôi mắt lạnh lùng nhìn hai lão áo vàng, hất hàm hỏi:

- Hai vị cao nhân từ đâu đến?

Ông lão lớn tuổi hơn, vẻ mặt phì nộn, tiếng nói như chuông ngân trả lời:

- Thiên Nam Áo Ma Cung đế quân tùy viên, chúng ta là Hoàng Y Thị Vệ?

Hoàng Thượng Chí ngạc nhiên hỏi:

- Áo Ma Cung?

- Đúng!

Hoàng Thượng Chí lại hỏi:

- Cũng là đồng bọn của Thanh Y à?

Lão già áo vàng quát to:

- Người chẳng cần phải hỏi?

Hoàng Thượng Chí mỉm cười nói:

- Từ Thiên Nam đến Trung Nguyên để hút nguyên âm thiếu nữ à?

Hai lão già áo vàng mặt mày biến sắc chưa kịp trả lời, đã nghe Hoàng Thượng Chí lạnh lùng nói tiếp:

- Vậy thì hai người cũng chết nốt!

Hoàng Thượng Chí nói xong lắc mình một cái, song chỉ phân làm hai đạo tấn công hai lão thị vệ áo vàng! Song chỉ đưa ra mau hơn chớp giạt, tên bay, dù cho những tay võ lâm cao thủ, cũng khó né tránh kịp. Không ngờ hai lão hoàng y thị vệ lại nhanh nhẹn vô cùng, vừa thấy chàng phóng ra song chưởng là cả hai nhảy ngang qua một bên, né tránh được chiêu đầu.

Hoàng Thượng Chí sực tỉnh ngộ, nhớ lúc đầu chàng đã đưa ra Đông Kim Chỉ để tấn công đối phương, mà Thanh Y Thị Vệ đã né tránh được ba chiêu, và hiện giờ hai lão Thanh Y Thị Vệ này lại tránh được một thế chưởng lợi hại, nếu chẳng phải.

Bỗng nghe lão Thanh Y Thị Vệ cất tiếng nói:

- Ma Ma Chưởng Pháp, chẳng sai!

Tiếng nói vừa dứt, là hai tà áo vàng phất phới, nương theo làn gió chạy mất dạng.

Hoàng Thượng Chí càng thêm kinh ngạc, ngẫm nghĩ:

- Không rõ sư phụ Ma Trung Chi Ma với bọn Ảo Ma Cung có sự liên quan gì đây? Nếu không tại sao họ lại biết rõ chiêu số một cách tường tận như vậy? Và lúc mình đưa ra chưởng lực, đối phương lại né tránh rất tài, thực đáng ngại lắm?

Chàng không dám để dạ suy tư, mà gác việc này lại một bên, tính trong mười ngày, trở về phục mạng sư phụ Ma Trung Chi Ma sẽ hỏi nguyên do không muộn.

Bấy giờ, Ngô Tiểu My đang nằm lả lổ trước mặt chàng. Hoàng Thượng Chí ngồi xuống một bên đưa cặp mắt như sao nhìn khắp thân thể nàng, gương mặt của cô gái vẫn tươi hồng, đôi môi còn đỏ thắm, nhưng hơi thở rất yếu, tựa hồ như đang ngủ say. Mặc dầu đứng trước tấm thân ngọc ngà, Hoàng Thượng Chí cũng chẳng mảy may xao động tâm hồn hay có phản ứng nào khác lạ. Chẳng phải chàng là Liễu Hạ Huệ tái sinh, chỉ vì chàng đã hận thù nữ phái ghê lắm, cho nên thân xác này chàng coi như thể hoa lá cỏ cây mà thôi.

Hoàng Thượng Chí lại nghĩ, làm cách nào cho Ngô Tiểu My tỉnh dậy. Chắc là nàng bị phong bế các huyết đạo. Chàng đưa tay sờ rầm khắp châu thân Ngô Tiểu My. Trong một thời gian rất lâu chàng vẫn không thấy huyết đạo nào bị phong bế cả. Chàng đưa ra mấy ngón tay, điểm vào các huyết mạch, mà các huyết mạch vẫn ấm như thường, làm cho tâm tư Hoàng Thượng Chí rối bời không biết nghĩ ra sao!

Kỳ lạ thật, các huyết mạch đều thông, hơi thở bình thường, tại sao lại mê man bất tỉnh? Có lẽ nào nàng trúng mê hồn hương hay tà dược?

Lòng chàng suy nghĩ, không lẽ để nàng chết tại đây hay sao, phải tìm phương thuốc để giải độc cho nàng.

Chàng nhặt mớ áo quần bị ma đạo Thanh Y lột bỏ lúc nãy, mặc vào cho Ngô Tiểu My.

Nhưng câu chuyện cấp bách bên lòng, là chàng phải đến Quỷ Bảo để giao đấu với Huyết Sợ, đền bù cho sư phụ Ma Trung Chi Ma, những điều mong ước. Vả lại Ma Trung Chi Ma chỉ còn sống trong khoảng thời gian mười ngày mà thôi.

Chàng lại nhớ tới việc cũ, càng căm giận phái nữ vô cùng. Lúc ở Liên Hoàn Thao bị giam hãm, do bàn tay ác độc rắn rết của mẫu thân Hằng Nga Vương Thúy Anh cầm cổ, mạng sống như đường tơ kẽ tóc. Nếu không nhờ mẹ con Hữu Tâm Nhân cứu thoát, thì chàng đã chết lâu rồi, và giờ đây mẹ con của Hữu Tâm Nhân không còn gặp nữa.

Hiện tại, Ngô Tiểu My cũng là ân nhân của chàng; lúc chàng giao đấu với chủ nhân Quỷ Bảo, bị đánh lộn xuống sông, thân thể nổi chìm theo làn sóng bạc, nếu không có Ngô Tiểu My ra tay cứu vớt thì đâu còn sống đến ngày nay. Mà lúc ấy nàng còn không ty hiềm kẻ gái người trai, đem chàng vào tận khuê phòng để lo bề thang thuốc. Vậy cái ân này, chẳng được đáp đền hay sao?

Trong khoảng thời gian rất lâu, Hoàng Thượng Chí ngồi thần thờ như kẻ mất hồn, không tìm ra phương kế nào cả.

Không có phương pháp nào cứu, Ngô Tiểu My tỉnh dậy, ngoại trừ bế nàng vào một thị trấn gần đây, tìm thấy thuốc cứu chữa.

Thực là ngoài ý muốn của Hoàng Thượng Chí! Chàng không muốn bỗng bế một cô gái đi trên đại lộ, nhưng biết làm thế nào? Bất đắc dĩ chàng cúi người xuống ôm Ngô Tiểu My vào lòng, rồi cất bước ra đi.

Chàng chạy trên mười dặm, bỗng nghe phía trước có tiếng reo hò vang dậy, chàng chạy đến gần, thì thấy bốn người áo xanh đang vây đánh một cô gái.

Hoàng Thượng Chí quá ư tức giận! Rõ ràng là bọn Ảo Ma Cung muốn gây ra một chuyện thương luân bại lý nữa?

Chàng dừng bước để trông cho rõ tình hình, chỉ thấy một cô gái đang đứng giữa vòng vây, trong một hoàn cảnh thập tử nhất sinh, áo quần bị rách, và đối phương của nàng chính là bốn tên Thanh Y Thị Vệ của Ảo Ma Cung.

Thiên Nam Ảo Ma Cung, phái rất nhiều tay cao thủ, đi bắt cóc con gái, trước là hút nguyên âm sau là cạo lấy tóc chặt lấy ngón tay để luyện ma ảo.

Hoàng Thượng Chí quát to:

- Dừng tay lại, dừng tay!

Hoàng Thượng Chí vừa quát dứt lời, thì thân pháp chàng tựa như cánh bướm đậu nhẹ giữa bốn người đang giao đấu.

Năm người không hẹn nhau đều dừng tay lại.

Bốn tên Thanh Y Thị Vệ này so với tên Tất Lê vừa chết tuổi tác chẳng kém bao nhiêu chỉ độ sáu mươi ngoài. Còn cô gái thì vóc dáng tựa tiên nga trên mái tóc cài một đoá hoa lài trắng. Bấy giờ trên gương mặt nàng mồ hôi đổ ra lấm tấm, nàng quay mặt sang một bên tựa hồ như không muốn nhìn Hoàng Thượng Chí.

Bốn tên Thanh Y Thị Vệ, đều dừng tay lại, tưởng đâu một cao thủ giang hồ, không ngờ một gã thiếu niên mặt mày bệnh hoạn, trong tay lại bỗng một cô gái. Qua những

giây ngạc nhiên, cả bọn đồng cười ô! Một lão lớn nhứt trong bọn bước lên hai bước về phía trước nói:

- Tên bệnh hoạn kia! Người mang lễ vật đến bái tặng lão gia à!

Lão già vừa nói, đôi mắt cú vọ nhìn Ngô Tiểu My chăm chú.

Hoàng Thượng Chí tay hữu bế xốc Ngô Tiểu My, tay tả đưa ra chỉ vào bọn người này quát như sấm:

- Các người có phải là Thanh Y Thị Vệ của Áo Ma Cung chăng?

Bốn người nghe tiếng quát đều lấy làm lạ, không ngờ con người bệnh hoạn lại có nội lực mạnh như thế. Do đó ông lão lớn nhứt trong bọn cất tiếng đáp:

- Đúng đấy! Tên bệnh hoạn kia! Người tên họ là gì! Tại sao biết rõ...

Hoàng Thượng Chí cất tiếng lạnh lùng nói:

- Càng tốt! Người hãy nhớ cho kỹ, tại hạ là Bệnh Thần vừa giết chết cả bọn Thanh Y Thị Vệ Tất Lê, đồng bọn...

Vừa dứt tiến thì tay tả Hoàng Thượng Chí đã buông ra một chưởng lực lợi hại... lão già Thanh Y đợi đối phương xuất chiêu sẽ đưa chưởng ra đàn áp, nào ngờ đối phương nói vừa dứt đã bủa ra chưởng phong ác liệt, làm cho lão Thanh Y Thị Vệ chưa kịp chống trả... đã rú lên một tiếng thê thảm, máu tươi phun ra từng vọt, thân mình lăn lông lốc ra xa sáu, bảy trượng, và nằm ngay trên mặt đất chết tươi. Ba tên còn lại mặt mày xám ngắt, biết gặp phải tay cừ, lật đật chuyển mình...

Hoàng Thượng Chí không để chúng chạy thoát, tay tả đưa ra một chưởng, phân làm ba đạo tấn công, ba tên còn lại...

Ghe thay chưởng pháp thần công của Hoàng Thượng Chí. Ba tên còn lại chỉ kịp rú lên ba tiếng thê thảm, chưởng lực đã xuyên từ trước ngực thấu ra lưng, cả ba chết không kịp giãy oằn oại trên mặt đất. Một lần nữa bốn tên Thanh Y Thị Vệ của Áo Ma Cung chết về tay Hoàng Thượng Chí.

Thiếu nữ đầu cài hoa trắng bị vây hãm lúc này, đứng ngây người nhìn Hoàng Thượng Chí. Nàng nhớ lại có nghe qua một lần về ngón Chỉ Pháp Thần Chưởng này mà chỉ có những bậc cao nhân tiền bối mới biết.

Hoàng Thượng Chí liếc mắt thấy cô gái là một tuyệt sắc giai nhân, chàng chuyển mình toan đi.

Thiếu nữ gọi giật lại:

- Các hạ hãy chậm lại...

Thiếu nữ nói xong chuyển mình đi tới trước, đứng chắn ngang đường đi của Hoàng Thượng Chí, và cúi đầu nói:

- Vị Vong Nhân xin đa tạ các hạ đã ra tay cứu tử, ơn này tạc dạ chẳng quên!

Hoàng Thượng Chí ngậy người ra, khi nghe cô gái xưng là Vị Vong Nhân! Chàng nổi tách hiếu kỳ hỏi:

- Vị Vong Nhân?

Cô gái cũng không chịu kém nói:

- Phải, tôi là Vị Vong Nhân đâu có gì lạ? Như các hạ lại tự xưng là Bệnh Thần mà tôi có ngạc nhiên đâu?

Hoàng Thượng Chí giật mình hỏi:

- Tại sao cô nương biết rõ thế?

Cô gái tự nhiên đáp:

- Lúc nãy các hạ vừa xưng danh hiệu đấy!

Hoàng Thượng Chí nói:

- À, ta quên chứ!

Nói xong chàng toan cất bước.

Vị Vong Nhân mỉm cười hỏi:

- Xin các hạ cho biết đại danh?

Hoàng Thượng Chí đáp gọn:

- Bệnh Thần.

Vị Vong Nhân che tay áo cười và nói:

- Thực là giống...

Hoàng Thượng Chí bực mình nói xẵng:

- Giống hay không chẳng quan hệ, cô nương nên đi là hơn.

Vị Vong Nhân tỏ vẻ buồn bã nói:

- Các hạ kịp thời can thiệp, ơn đức này xin hẹn ngày sau báo đáp.

Hoàng Thượng Chí, thấy cô nàng cứ nói mãi, nên lạnh lùng trả lời:

- Cô nương bất tất phải nghĩ ngợi, chẳng qua là tại hạ thấy việc bất bình mà can thiệp đó thôi...

Vị Vong Nhân nhíu mày nghĩ ngợi, thấy đối phương tâm tánh lạnh nhạt và bức bối, thì nàng cho rằng chàng này bệnh hoạn nên cau có, vả lại cũng mang ơn chàng cứu trợ, nên bước tới hai bước và hỏi:

- Các hạ đang bế vị nào vậy...

Hoàng Thượng Chí đáp xuôi:

- Cô gái này cũng như cô nương vừa rồi, nàng bị đối phương hạ thủ.

Hoàng Thượng Chí không muốn kéo dài thời gian chuyện trò với cô gái ấy, nên chuyển mình thật nhanh, chạy về phía trước.

Vị Vong Nhân nhìn sau lưng chàng, kêu lên mấy tiếng, nhưng tiếng của nàng hòa vào khoảng không gian mất hút. Nàng nghĩ không rõ Bệnh Thần là ai mà công lực ghê hồn đến thế.

Vị Vong Nhân chính là Đông Phương Huệ!

Nàng đã cởi bỏ lớp nam trang và nàng không thể biết được Hoàng Thượng Chí là Bệnh Thần. Nàng ngỡ là chàng đã chết vì chính tay nàng chôn cất và dựng mộ bia, thì làm sao còn có thể có một Hoàng Thượng Chí trên đời này nữa.

Hoàng Thượng Chí cũng không ngờ Huệ đệ của mình là gái, thì cái tên Vị Vong Nhân làm sao chàng hiểu được là người nào. Nàng và chàng gặp nhau mà chẳng biết nhau. Nàng mãi in trí là sau khi báo cứu trả hận cho chàng xong, rồi nàng sẽ tự tử chết theo chàng cho trọn tình...

Hoàng Thượng Chí được Ma Trung Chi Ma truyền vào người cả trăm năm công lực, làm cho nội lực sung mãn, trung khí tràn trề, cho nên tiếng nói cũng thay đổi ít nhiều, thì làm sao Đông Phương Huệ nhận ra. Bấy giờ Đông Phương Huệ cởi bỏ lớp nam trang, trở nên cô gái tuyệt sắc giai nhân. Tiếng nói của nàng rất êm ả.

Hoàng Thượng Chí chạy như bay biến, phút chốc đã đến một thị trấn lớn. Chàng vào lữ điếm Duyệt Lai thuê phòng để Ngô Tiểu My nằm nghỉ, rồi kêu tiểu nhị, thuê ngựa đi rước lương y về chữa trị cho Ngô Tiểu My.

- o O o -